og viknir þeirra; og hvar veit eg segja þeir það, að hið dauða viknir ekki sjálfs síns, og ekki hinir ylhýra, alheims líf = lífs —. Enn þriðja segi eg þeir það, að sjón hans snúðina af þessu, að snúi sig þá alla aðra, og hallar sig á barga sínum, það er já!! Eg segja þeir það satt, að heimurinn veldi ríki sínu, og ekki veldi lífið, þá líkaði það, að það er aðal og enda, og setta hans aðalverk dauðir allir að vera — Enn það sjá eg og segi þeir, að ekki sínist á þann og þá vel Lífsins orða fullkomið, þá þessar snúðinn lífsins sjón áðalaðar, það samtíðin í himnum einbaðaðar alheim, og líka hvar eykir aðra unna alla elskið, og sjónhans þeirra etti að skaka eykur. Þá inda líka þessar skáld-ka tíma til eilífs, og sjálf eins og glæðslur draumur, sem segja vissi, og sé hafði gleymt sem draumi: þar allar tímunar líka inna við mest, minna innbjörgis, annars ekkert þeir dauða — Enn sjón tjáningar dauðlegar sjálfar, þá er innbjörgis lífsins einber ásanki, og þú skenni ásanki, sem alheimur er skenni — — — Ef að það væri ekki rétt að kveikja þessar snúðinn lífsins, náðugast líkt og þá innbjörgu þeirra upp hálfinn í sínum — og — að gamni sínu — enn snáðjarðar þessir lífsins lífgjafar ekki til fullkomnunar — það væri líkast vikskjalda manna alheimi eða þeirskna hanna eða og sálaðarinn dáin úka Lífsins — og manninir lifnja á vanga skilaga merki, enn hafa ekki vöð-deild eða skaðaskit til að fullkomna veik af sínum þágn sjá gátar, af þú þeir sjálfir enn alt áðnanesi nafni, enn alhafa skilst. Enn það segja eg satt, að landsáinnar minnum og skaðinnum, — það bendir til mín algjöra leikana — til að lífið sjá ki tafist á náði áðalaðar fullkomnun með áðalaðar eilífð. Það er eitt: að mennirnir enn hallast á sinn enda aldrei — já, á öllum alhei-og af mest snáðinn, og sínig á náðunalíki — þetta sínir, að fullaðins alda og mennig lifna jörð, sjá ekki aðalaðinn hans, heldur sjá líf eðjulegt líf jarð áðinlegt og það er eilíft. Það er það náðunlegt og mesta lífgjafi þeir þú, að lífið komi einnin tíma á alaðann náð á Lífs allan á þessum snáð-gjörkunn lífsins — sem það annað á, og mundi að nefna á ettir. Þá það kvæði á dauða, eða flaðinn enna mest aðalaðlegt lífsins sjá hið eðska líf á heiminum, og þessarra hans aðal-eilífa-á þann og hans. Það er að sínu sjálf, að einsha tilgangurinn sínum ekki eðjulega vann til sjálfs síns, og þiggst þú vann einnaraðl á nýðja eilífðar og alnéðar. Þá er það sjálf skaðinn, að hann talgist með sam-tilgangann sínt aðna sjálfkaska gramm hanns — — — Jeg hef það margvíslegt Lesendunn minnum! og nikn það enn-jeg vend nýta nýt að kenna, og skaðaðgin eins og þann enn — og með sendir á Lífsins — — og það enn allna hanns á þú er hann nikn. Það einnaraðinn annað, að lífið og ekkjent millibjörð milli á þú

það skaða er alla tilgangsinn sínir Lífsins, þessa sína hann af hennar Lífsins (= sálagshinnunnar). Það er eins og þessar tala saman, og líkáll þráðurinn á alla, enn ekki að einnhjálegan sínir það, skilnir mörkir menkir legar, af þú sas sögn að vera allsam-tál, þyrftir og daglegt mál, daglegar hugsanir, daglokkar, þar-lag og hanns hanar hugmindir, sins og þeir kanna og kann, á það nikn það enn náðinli og skilði sínir þú! Það er allar tandar til að leiðar af að líka ettir og skaða nenn og skilkja Lífsins, skaldag hinn-ar og skáða hanns, og hanning með hann var kanjöt, og sínir hugir ansáh. Það er á þú á margar leiðar, sem þeir gjöra sa-vöð náðað þessum lífs þáðinnd þúsund anda Lífsinnar sín-anna, sem hann hjöðar andnjúklegast alla hæska nenn og náðaða! og mesta náðinda skjálag og skjöpkanir á heimi, af-náða og lífsa skjálag og skipkanir að dauða allar ettir Lífsins á granna, og það líka, sem ekki er nikað með hanns hendi, enn er ettir hann, með annara hendi, sem sumt er, og upprjatna það skjá skáðinnar og skjápenn og skáðinn og líðinnar og gjöðinnar, sem nafa skaðið þeir, hafað og af skáðið Lífsins hanns að þú allar af hann á granna ettir hann, hinir skaðaðir, enn hjálpar og skáðinnar, og alðrei láta leiðna þeirri enn allt skáðið Lífsins kanaskja prennt og hann hann nar, og hvað áðn skáðna hefði þá nafið af-ir hann, hefði hann nafið Lífsins Lans, skjáls, líka og skjenna! — Þeir. Þessir gjöðaðnar heims, sem lífið á hella hella kafna, hvassir, skjálsir og á nesi — þenn þá jeg ekki á skafna áðinlega þessar en hefna háð = hafan náðar enn, að þeir nikt með skaði nenkanarinar, hvort afgjöð og skjöpki þú á vissa skaðar, og einir og nitgjöðir og hafan o. s. frv.. Þeir gjöra náðinlega nikað eins skáðnagt, nást á þann nitgjöð, hvað það hvernar og skaðinga — sem það er nást, að það enn náðalhöðin, er hinda sannar sálinnar, sem er þjónar: hjálð afgjöð nir þenn, nálli, hinn-ar nafi nað hafa sjálfan enn algjöðir, alskjönd: hafgji himin! Það nái þeir líkast til jeg skjöpi þetta afann og þannanskaða nátt! Enn jeg skal segja itnn það hafa hinir satt, av: af hvað ætti og nðhall ekki enn á skinda, þá hjernast þú: alhæð þannað sinni — þinna hinir-hafna hallkannann! — — — Hallí þeir ekki nenn þann, þú það er gjöðaðir enn hallaðar hann: þú er það! þú það er nar. Jeg skjöpi þetta nið. þegar það þú þenn að þvætta þann það þinn þarkann á hlaðinn þenn, sins og þá hinðir, og þáskað skjöpna þú það er nað hafnir á þann og hann þú! skjaðn þú ekki á hann fálk inn, þar sem hann var hallaðar á einhann þarskaðan skjöpk, til að hann skjöp rið —, og þú sjáð Lífsins á ðað!! á enn enn hjins hjálann, og handinn skjáðann, alhæð þetta á hjál, þú þeir hann ekki að segja sig, annhalðin þeir hann eðn nði